

அகஸ்தியர் ஆசை

பொதியமலைச் சாரலில், அருவியின் அடியிலே, அக்கினிக் குண்டத்தின் முன்னே, அகஸ்திய முனிவர் மோனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். ‘என்னுடனிருக்க உற்ற துணையொருவரை நாடி, இன்று ஏனோ என் உளம் ஆசைத்தீயால் வேகிறது. மனச் சலனமின்றித் தனிமையில், மோனத்தில், எத்தனை யுகம்தான் இருப்பது? எந்தத் தபோ முனிவரும் வருவதற்கு அஞ்சும் இந்த இடத்திற்கு, இங்கு என்னருகே வீற்றிருப்பதற்கு, யார் வருவார்கள்? தியாகாக்கினியில் சதையை அறுத்து ஹோமம் செய்தவர்களே இங்கு அமரும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள்,’ என்ற சிந்தனை அவர் உள்ளத்தில் ஓடுகிறது.

தாமிராவதி ஆகாச கங்கையைக் காட்டிலும் அதிகத் தீவிரத்தோடு, சற்றும் உள்ளம் பதறாமல், மலையுச்சியிலிருந்து அதல பாதாளத்தை நோக்கிப் பாய்கிறாள். பாறைகளை உருட்டித் தள்ளித் தனது வீரத்தை நிரூபிக்கிறாள். சில்லென்று கருப்பஞ்சாறுபோல் தித்திக்கும் நீரைத் திசைவெளியெங்கும் சிதறிக் காட்டு வெளியெலாம் கட்டுப்பாடின்றித் திரிந்து, சமுத்திரக் காதலனிடம் தன்னுளத்து ஆசையெலாம் தெரிவிக்க விரைந்து ஓடுகிறாள். ஓயாத ஓட்டம்! ஓயாத உழைப்பு!

“நதிப்பெண்ணே, உன் வீரத்திற்கு இணையுண்டோ? நீயாகிலும் எனது ஆசையை நிறைவேற்ற மாட்டாயா?” என்று கூறிக் கண்களை மூடுகிறார் அகஸ்தியர்.

அய்யரும், அவர் தோழர்களும், மகள் சுபத்ராவும், அருவியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“பிரகிருதி எத்தனை ஸௌந்தர்யங்களை வாரி இறைத்திருக்கிறாள்! தேக்கமரக் கூட்டங்கள், மஞ்சாடி மரங்கள், மா, பலா, வாழை எல்லாம் இங்கு வளர்ந்திருக்கும் அழகைப் பார்!” என்று மகளுக்குச் சுற்றுப்புறத்தின் அழகைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அய்யர்.

“அப்பா, இந்த அழகை எப்படி வர்ணிக்க முடியும்! இந்த சூரிய வெளிச்சத்தில் அருவியில் எத்தனை வர்ணங்கள் தெரிகின்றன! பாறைகளும் நீரும் படுத்தும் பாட்டைப் பார்த்தீர்களா? பார்ப்பதற்கே கண் கூசுகிறது நதியின் வேகம். அப்பப்பா! காலை வைத்தால் ஒரே இழுப்பாயிழுக்கிறதே!”

“அம்மா, நாம் இனி தண்ணீரை மிதிக்காமல், பாறைகளில் தாவித்தான் செல்ல வேண்டும்.”

“அப்பா, இப்போது நம் கண் முன்னால் தெரியும் அருவியின் பிறப்பிடத்தைப் பார்க்கப்போகும் நமக்கே இத்தனை சங்கடமாயிருக்கிறதே, பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வருவதற்காக எத்தனை கஷ்டப்பட்டிருப்பான்!”

“கஷ்டம் இல்லாவிட்டால் சுகம் ஏது? பகீரதன் தன் சொந்த உபயோகத்துக்காக மட்டுமே கங்கையைக் கொணர்ந்திருந்தால் அவனுக்குப் பெருமை ஏது? மனிதன் மற்றவர்களுக்கு உபயோகப் படுவதற்காகவே பிறக்கிறான், வாழ்கிறான்.”

“அப்பா, ராமாயணத்தில் வால்மீகி தமஸா நதிக்கரையில் இருந்தார் என்று வாசித்திருக்கிறோமே, இந்த நதியைப் போல்தானே அதுவும் இருந்திருக்கும்?”

“சுபத்ரா, நீ அகக்கண்ணால் வால்மீகியையும், பகீரதனையும் கண்டு களிக்கும்படியான உணர்ச்சியை இந்த அருவி ஏற்படுத்தி விட்டதல்லவா? மிகவும் களைத்துவிட்டாய். இன்று முடியாவிட்டால் நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம், திரும்புவோமா?”

“அப்பா, முன்வைத்த காலைப் பின்வைப்பது தமிழர் மரபு அல்ல என்று நீங்களே சொல்லியிருக்கிறீர்களே. இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போனோமானால் உச்சியை அடைந்துவிடலாம்.”

“சுபத்ரா, உனது மகிழ்ச்சியே எனது வாழ்வு. எனக்கும் சலிப்போ அயர்வோ ஏற்படவில்லை. போவோமா?”

மேலே, மேலே, மேலே! வழி கரடுமுரடாக — பள்ளமும், பாறையும், சருக்கும், கசமுமாக — மாறிக்கொண்டு வருகிறது. ‘திருநீலகண்டர் கசம்’ என்று ஜகப் பிரசித்தி பெற்ற கசம் கரிய நன்னிறத்தோடு, பார்ப்பவர் உள்ளம் துணுக்குறும்படியாக, நெடுந்தொலைவில் கண்ணுக்கு எட்டும் வரை பயங்கரமாகப் பரவிக் கிடக்கிறது. ஆலகால விஷத்தைப் போலக் கொடியதொரு தோற்றங் கொண்ட கசம் இது. தவறி விழுந்தால் அதலபாதாளம்! யாரறிவார் அதன் ஆழம்! வழியும் நேர்வழியாய் இல்லாமல் கோணலும் மாணலுமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

பாறைக்குப் பாறை மான்போலத் தாவிச் செல்லும் பெண்ணைப் பார்த்து மனம் குளிக்கிறார் அய்யர். அவருடன் சென்ற திருக்கூட்டமும் சளையாமல் பின்தொடர்கிறது. தாவுவதற்கும் பாய்வதற்கும் முடியாதபடி பாறைகள் தொலைவில், தண்ணீரில் மிதந்து கிடக்கின்றன. அய்யரும், தோழரும், பெண்ணும் அஞ்சாது மேலேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கொஞ்சதூரம் சென்றதும், தனியாகத் தாவிச் செல்வதென்பது முடியாத காரியமாகிறது. உடற்பயிற்சி செய்து உடலை வயிரம்போல் செய்துகொண்ட கூட்டமானாலும், அவர்களுக்குத் தண்ணீரோடு விளையாடுவது சிரமமாகத்தான் இருக்கிறது. லாகவம் அதிகமுள்ளவர் பாறையில் முதலில் குதித்து, மற்றவரைக் கைநீட்டிப் பிடித்துத் தம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்ளுவதாகச் சிறிது நேரம் பிரயாணம் தொடர்கிறது.

திடீரென்று கன்னியின் கால் இடறுகிறது. ‘குபுக்’கென்ற சப்தம் கேட்டுத் திரும்பிய அய்யர் துணுக்குறுகிறார். “அப்பா,” வென்ற அழைப்போடு அருவியின் சுழலில் சென்று கொண்டிருக்கிறாள் சுபத்ரா. “இதோ வந்துவிட்டேன்,” என்று சுழலில் பாய்ந்த ஐயர், பெண்ணைக் கையினால் பற்றித் தாவியணைத்துக் கொள்கிறார். இருவரும் ஒன்றாக இணைந்து, அருவியின் அடித்தளத்திற்குள் பார்ப்பவர் கண்களிலிருந்து நொடிப் பொழுதிற்குள் மறைந்து விடுகின்றனர். பயணம் இறுதிப் பயணமாகிறது!

குறுமுனி கண்விழித்துப் பார்க்கிறார். அவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் நிலவுகின்றன. “கட்டிக்கொண்டு வா என்று சொன்னேன், வெட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டாயே! எனக்கு உடனிருக்க ஒரு நண்பனைக் கேட்டேன்; என் பணிக்கு உதவியாகத் தமிழ் வளம் பெருக்கும் தலைவனைக் கொண்டு வந்தாயே. நதிப்பெண்ணை, உனக்கு என் பாராட்டுக்கள்!”

ஏகாந்த உலகில் தனிமையில் வாடியிருந்த அகஸ்தியர், மகிழ்ச்சியுடன் அய்யரை வரவேற்றுத் தமதருகில் அமரச் செய்து கொள்கிறார்.

“எனது ஆசை பூர்த்தியாகி விட்டது. உமது இனிய தமிழைக் கேட்க ஆவலுற்றிருக்கும் நான், இப்பொழுது உலகத்திற்கு மகத்தான சோகம் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை,” என்று கூறுகிறார் அகஸ்தியர்.

“உமது நோக்கம் நன்று. தமிழுக்கு ஆக்கமளிக்க நாம் தவம் புரிவோம். எனது பெண் சுபத்ரா நமது தவத்திற்கு உதவி புரிவாள்,” என்று புன்னகை புரிகிறார் அய்யர்.

தங்கம்மாள் பாரதி படைப்புகள்
பதிப்பாசிரியர்: எஸ். விஜயபாரதி
அமுதசுரபி வெளியீடு